

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Rente — og mere kan man ikke regne med, at der skal betales i Juni Termin — af 25 000 Kr., og hvis Beløbene kun kan blive 50 Kr. eller derunder, kan de ikke faas udbetalt, fordi man regner med, at det er saa smaa Beløb, at det ikke kan betale sig i Forhold til de Udgifter, det medfører.

Et saadant Laan skal være rente- og afdragsfrit i 2 Aar, hvorefter det forrentes med 4 pCt. og afdrages i 5 Aar. Laanet skal pantesikres i Ejendommen og forfalder ved Ejerskifte, for at der ikke skal spekuleres med det, ved at Ejeren putter Pengene i Lommen og sælger Ejendommen til en høj Pris og Ejendommen saa bliver lige saa daarligt stillet produktionsmæssigt. Det er ogsaa i høj Grad derfor, det foreslaas, at det skal være Laan og ikke Tilskud, hvilket man fra forskellige Sider har ment kunde være rigtigt over for Folk, der er saa daarligt stillede, som de tørkeramte Landmænd er det.

Det er en Betingelse for at faa disse Laan, at Kornhøsten højt har udgjort 60 pCt. af Ejendommens Normalhøst, at Ansøgeren ikke ved egne Midler kan betale og ikke selv er Skyld i sin vanskelige økonomiske Situation, samt at hans skattepligtige Indtægt i 1941 ikke har oversteg 2 400 Kr. og hans skattepligtige Formue ikke har oversteg 6 000 Kr. i 1941.

Ejendomme, der er solgt i Tiden efter 1. Oktober 1941, kan ikke faa Laan, da Køberne har vidst, at der kun var en lille Høst og har maattet tage det i Betragtning ved Købet af Ejendommen.

Andragender om at faa Laan maa indsendes til de stedlige Kommunalbestyrelser, og de gældende Lovbestemmelser om Pant-sætningsbegrænsning kommer ikke til Anvendelse over for disse Laan. Hvis Laanene skal betyde noget, er man nødt til at have denne Dispensationsbestemmelse.

§ 7 indeholder en Bestemmelse, der gaar ud paa, at de Ansøgere, som har modtaget skriftligt Tilsagn om Laan, men ikke har faaet det udbetalt, har Henstand med at betale Renter, svarende til det Beløb, de har faaet Tilsagn om, indtil Laanebeløbet er udbetalt.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i Folketinget, og jeg tillader mig at anbefale det til Vedtagelse her i det høje Landsting.

Kr. Johansen: Naar Forrentningsprocenten for Landbruget offentliggøres, er der sikkert mange baade her i Hovedstaden og andetsteds, som er tilbøjelige til at mene, at denne Forrentningsprocent er

Udtryk for Landmændenes Stilling i Almindelighed, og de vil maaske derfor med nogen Forundring spørge, om et Lovforslag som det, der her er til Forhandling, skulde være nødvendigt. Vi andre, der lever mellem de Mennesker, det drejer sig om, ved, at det er i høj Grad nødvendigt. Forholdene har i de sidste Aar udviklet sig saaledes, at der ganske vist er Landmænd, som har tjent store Penge eller i alt Fald har haft Anledning til at blive rige, men der er andre, som er blevet fattigere, og det gælder ikke mindst dem, der sidder i det mindre Landbrug og har en alt for lille Omsætning, og først og fremmest gælder det Landmændene i de tørkeramte Egne, Egne i Midtjylland og Vestjylland og ogsaa adskillige andre Steder. Det er rigtigt, som den højtaerede Landbrugsminister udviklede, at de i høj Grad er ramt af den Misvækst — kan vi kalde det —, som vi nu to Aar i Træk har haft, idet de har maattet reducere deres Besætninger, og de Dyr, de har tilbage, er i mange Tilfælde i en saadan Forfatning, at de giver grumme lidt Udbytte. Navnlig de mindre Landmænd har ingen nævneværdige Indtægter haft, og nu er de ikke i Stand til at sælge mere af deres Besætning, uden at det bliver til Fortrød for Bedriften. Mælkeydelsen er efter det Foder, man nu kan give Dyrene, blevet saa lille, at Indtægten i Virkeligheden er saa ubetydelig, at Landmanden ikke kan betale ret meget med den. Derfor er det rigtigt at gennemføre et Lovforslag som det foreliggende. Det er en Nødvendighed ikke alene for at hjælpe de paagældende, der er i Vanskeligheder, men ogsaa af samfundsmæssige Hensyn.

Jeg vil gerne nævne en enkelt Ting, som viser den forskellige Stilling, danske Landmænd har. Ovre paa min Egn og i det hele taget paa de Egne, hvor denne Lov i særlig Grad skulde komme til Hjælp, har man Lejlighed til at købe Halm fra Sjælland, Lolland-Falster og maaske ogsaa andre Steder, og denne Halm betales for Tiden med 25—30 Øre pr. kg, det vil sige det dobbelte af Kornprisen for nogle Aar tilbage. Man behøver ikke at være nogen stor Regnemester for at kunne regne ud, at den Landmand, der betaler Halm med den Pris, ikke har saa god en Forrentning af sin Ejendom som den Landmand, der er i Stand til at sælge ham den. Jeg nævner dette for at vise, hvor vanskelige Vilkaar det danske Landbrug lever under, og ogsaa som Bevis for Nødvendigheden af at komme de Landmænd til Hjælp, der er ude i saa store Vanskeligheder.